

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1502/2531

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดนครราชสีมา (อำเภอบัวใหญ่ โจทก์ นายโสม เพ็งสระเกษ จำเลย นายโสม เพ็งสระเกษ จำเลย ผู้ยื่นคำร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 75, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความว่า จำเลยฎีกา ศาลชั้นต้นสั่งว่า คดีนี้ศาลมีคำสั่งยื่นระยะเวลาฎีกาลงเป็นวันที่ 1 กรกฎาคม 2531 คดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยยื่นฎีกาเมื่อพ้นกำหนดแล้ว ไม่รับฎีกาของจำเลย จำเลยเห็นว่า คดีนี้ ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2531 จำเลยยื่นฎีกา คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2531 ถือว่าจำเลยได้ยื่นฎีกาต่อศาลชั้นต้น ภายในกำหนดอายุความ 1 เดือนตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 กำหนดแล้วหากกฎหมายประสงค์จะให้ยื่นระยะเวลาได้ก็คงจะบัญญัติข้อยกเว้นไว้แล้ว การที่ ศาลชั้นต้นให้ยื่นระยะเวลาฎีกาให้สิ้นเข้าจึงเป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 216วรรคแรก หากจะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 มาใช้ก็ต้องเป็นกรณีที่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้บัญญัติไว้เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญาบัญญัติไว้แล้วต้องถือตามโดยเคร่งครัด ประกอบกับการที่จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลว่าขอสละ สิทธิที่จะฎีกาก็มิใช่ขอถอนฟ้อง จึงมิใช่ข้อห้ามมิให้ยื่นฎีกาภายในกำหนดอายุความฎีกา การที่ศาล ได้ออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดก่อนพ้นกำหนดอายุความฎีกาจึงเป็นการไม่ชอบ โปรดยกคำสั่ง ศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งให้ยื่นระยะเวลายื่นฎีกาของจำเลย ให้เพิกถอนหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดและ คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกาจำเลยแล้วมีคำสั่งให้รับฎีกาจำเลยไว้พิจารณาต่อไป หมายเหตุ โจทก์ ได้รับสำเนาคำร้องแล้ว (อันดับ 27) ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4,7,26,75,102 ฯลฯ จำคุก6 เดือน ปรับ 1,200 บาท จำเลย รับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 3 เดือน ปรับ600 บาท โทษ จำคุกให้รอไว้มีกำหนด 1 ปี ฯลฯ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำคุกจำเลย 2 ปี จำเลย รับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลย 1 ปีไม่ปรับและไม่รอ การลงโทษให้จำเลย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นอ่าน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2531 จำเลยยื่นคำร้องลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2531 ขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดให้จำเลย และหากจำเลยจะยื่น ฎีกาก็จะยื่นภายในวันนี้ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในวันเดียวกันนั้นว่าพิเคราะห์แล้ว เห็นสมควรจึงให้ยื่น ระยะเวลาฎีกาลงเหลือเพียงให้คู่ความมีสิทธิยื่นฎีกาวันนี้เป็นวันสุดท้าย(อันดับ 19 แผ่นที่ 5, อันดับ 20) ศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดลงวันที่ 4กรกฎาคม 2531 ให้จำเลย (อันดับ 21) จำเลยยื่นคำร้องลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2531 ขอถอนคำร้องฉบับลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2531 อ้างว่า จำเลยสำคัญผิดในข้อกฎหมายและขอยื่นฎีกาขอให้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลย ศาลชั้นต้นสั่ง ว่า สั่งในฎีกาของจำเลย (อันดับ 24) จำเลยฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งดังกล่าว (อันดับ 25) จำเลย

ยื่นคำร้องนี้ (อันดับ 27) คำสั่ง พิเคราะห์แล้ว คดีนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 แม้ศาลชั้นต้นจะรับฎีกาของจำเลยก็ไม่มีผล
ให้พิจารณาฎีกาของจำเลยได้ เพราะฎีกาของจำเลยเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบท
กฎหมายดังกล่าวที่ศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของจำเลยศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

เดชา สุวรรณหโน · สวัสดิ์ รอดเจริญ · ส่อง สุขะปณณพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1502/2531>